

ξαντρος, ὁ Ἀλεξαντροπολίτης, ἐβουλήθηκε νὰ πάγη 'ς τὰ Γεροσόλυμα νὰ προσκυνήσῃ καὶ ἐπίασε τρεῖς τράγους, τρεῖς κριάρους καὶ πέντε δαμαλίδες (ἐξ ἐπ'ωδ.) Ρόδ. Ἡ ἐπ'ωδ. εἰς παραλλαγή. κ.ά. || Ἄσμ.

Δώδیکا χρόνια ἔκαμα στεῖρα καὶ δαμαλίδα,
πάνον 'ς τὰ δικατέσσιρα βῆκα μὴ τοῦ μουςχάρου
Μακεδ. (Δαμασκην. κ.ά.) Συνών. δαμαλέλα, δαμα-
λί 3, δαμαλίνα, μουςχάρα.

δαμαλίδι τό, Ἄνδρ. Σέριφ. Τῆν. (Πύργ.) κ.ά. δαμα-
λίδιν Πόντ. (Νικόπ.) δαμαλίδ' Μακεδ. (Ἄγιος Νικόλ. Χαλ-
κιδ. κ.ά.): νεμαλίδι Καππ. (Φάρας.) νημαλίδι Καππ. (Φά-
ρας.) ἀναμαλίδι Καππ. (Σινασσ.) ἀναμαλίδ' Καππ. (Ἀνακ.)
ἀναμαλίο' Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) ἀλαμαλίδ' Καππ.
(Φλογ.) ἀλαμαλί Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ.
Σίλατ. Φάρας. Φλογ.) ἀλμαλίδι Πόντ. (Ἀμισ.) δαμαλιν
Κύπρ. δαμαλί Εὐβ. (Κάρυστ.) Σῦρ. γαμαλιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. δαμάλι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι.
Δαμαλίδα 1, ἐνθ' ἄν.: Τὸ βόρ', ὃν ἐν μικρό, λέν το
ταυρί χτισνογιού, τὸ μικρὸ λέν το ἀλαμαλί (τὸ βόδι, ὅταν
εἶναι μικρό, τὸ λέγουν ταυρί τοῦ χτήνους, τῆς ἀγελάδος, τὸ
λέγουν δαμαλίδι) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Ὑστερα (ἀπὸ
τοὺς ἔξι μῆνες) τὸ ἀρσενικὸ λείσκαμ' το ταυρί, καὶ τὸ θελυκὸ
λείσκαμ' το ἀλαμαλί Καππ. (Φλογ.) Τὸ θελυκὸ μουςκάρ' λεί-
σκαμ' το ἀλαμαλίδ' Καππ. (Φλογ.) Ὁρτωσέν το τὸ ἀλαμαλί
(τὴν ἐγονιμοποίησε τὴν δαμαλίδα) Καππ. (Μισθ.) || Ἄσμ.

Ἰγὼ τὴν ἀρραβώνιασα μ' ἕναν Βούργαρον τζελέπη,
πῶχ' τὰ χίλια πρόβατα, τὰ τρακόσια δαμαλίδια
(τζελέπη = εὐγενῆ, ἄρχοντα) Μακεδ.

δαμαλίζω (I) Κρήτ. (Κατσιδ. Σέλιν.) Μύκ. δαμαλίζον
Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.) γαμαλίζ-ζω Ρόδ.
Ἐκ τοῦ οὐς. δαμάλι.

1) Ἐθίζω νεαρὸν μόσχον εἰς τὸν ζυγὸν συζευγνύων αὐτὸν
μετ' ἄλλου ἡσκημένου Κρήτ. (Κατσιδ. Σέλιν.) Μύκ. Ρόδ.: Δέ
βοροῦνε νὰ δαμαλίσουν τὸ βούι 'ς τ' ἀλέτρι Κατσιδ. Γαμαλίζ-
ζω τὴ τσουμά (=ἀτσουνμάδα, νεαρὸν ἀγελάδα) Ρόδ. Συνών.
δαμάζω Α2, καματεύω, μερώνω, στρώ-
νω. 2) Μεταφ., ἀσκῶ τινὰ ἢ ἐπιδίδομαι ὁ ἴδιος περὶ τὰ ἔρω-
τικά Ρόδ. Στερελλ. (Ἀχυρ.): Γαμαλίζ-ζει τὰ κοπελάκια (ἐνν.
ἢ πορνευομένη γυνή) Ρόδ. Τώρα κουντὰ δαμαλίζ' τοῦ πιδί
σ', Ν'κόλα! (τώρα τελευταίως τρέχει πίσω ἀπὸ τίς γυναι-
κες) Ἀχυρ. Νὰ δαμαλίσουν καὶ γὼ τώρα 'ς τὰ γιράματα,
οὐρὴ γ'ναῖκα; αὐτόθ. Δαμάλ'σανι οὐλ' 'ς αὐτὸ τοῦ σπίτ'
αὐτόθ.

δαμαλίζω (II) λόγ. σύνθηθ. δαμαλίζον Μακεδ. (Βλάχστ.)
Ἐκ τοῦ λογ. οὐς. δαμαλίζ.

Ἐμβολιάζω διὰ δαμαλείου ὕλης κατὰ τῆς εὐλογίας ἐνθ'
ἄν. Συνών. βατσίναρίζω, βατσίναρω 1, βα-
τσίναρίζω (II) 1, βατσίναρων, ἐμβολιάζω.

δαμαλίνα ἡ, Θάσ. δαμαλίνα Ἀπουλ. (Στερνατ.)
Τὸ Βυζαντ. οὐς. δαμαλίνα.

Δαμαλίδα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Δώδیکا χρόνια ἔκαμα στεῖρα καὶ δαμαλίνα
καὶ ἀπάν' 'ς τὰ δικατέσσιρα πῆρα μυριὸ μουςκάρι,
(μυριὸ = ἡμερον) Θάσ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Διγεν.
Ἀκρίτ. στ. 506 (ἐκδ. Trapp., σ. 134) «Καὶ μέσον ὁδοῦ

ἐδιάβαιναν ἀδιάβατον καλάμιον | λεοντάριν εἶδαν δυνατὸν
τρώγοντα δαμαλῖναν».

δαμαλινὸς ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐς. δαμάλι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ινός.

Δαμαλήσιος, τὸ ὅπ. βλ.: Παροιμ. Ἡ δαμαλινὴ
βουγιὰ φρύγεται μὲ τὸ φεγάρι (ὅτι οἱ ἀσήμενοι λόγοι ἢ
πράξεις εὐκόλως λησμονοῦνται). Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή.
κ.ά.

δαμάλιση ἡ, Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τοῦ δαμαλίζω (I).

Δαμάλισμα, τὸ ὅπ. βλ.

δαμάλισμα τό, ἐνιχ. γαμάλισμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. δαμαλίζω (I).

Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαμαλίζω (I) 1,
τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ὅταν πρωτοβάλουν ἕνα βόδι 'ς τὸ ζυγόν,
τὸ λέγουν γαμάλισμα Ρόδ.

δαμαλισμὸς ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ δαμαλίζω (II).

Ἐμβολιασμὸς διὰ δαμαλείου ὕλης κατὰ τῆς εὐλογίας λόγ.
κοιν. Συνών. βατσίνα 2, βατσίνασμα, μπόλι,
μπόλιασμα.

δαμαλιστικός ἐπίθ. ἀμάρτ. γαμαλιστικός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. δαμάλι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίστι-
κος.

Δαμαλήσιος, τὸ ὅπ. βλ.

δαμαλίτσα ἡ, Βιθυν. (Κουβούκλ.) Ἡπ. (Κουκούλ.)
Μακεδ. (Ἀναρράχ.) Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. δαμάλα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Δαμαλάκι 1, τὸ ὅπ. βλ. ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τοῦ μ'σκάρ'
θὰ γέβ' δαμαλίτσα σπονδαία Ἡπ. (Κουκούλ.)

δαμαλόγλωσσος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. δαμάλι καὶ γλῶσσα.

Ὁ δυσκόλως ὁμιλῶν Συνών. βραδύγλωσσος 2,
μισόγλωσσος, τραυλός, ψευδός.

δαμαλοζεύγαρο τό, ἀμάρτ. δαμαλονζεύγαρον Θράκ.
(Κασταν.)

Ἐκ τῶν οὐς. δαμάλι καὶ ζευγάρι.

Ζευγὸς δαμαλίων: Ἄσμ.

Ἀντὶς ἀρνιὰ σφάζουν παιδιὰ καὶ ἀντὶς μαργιές τίς μάννες
καὶ ἀντὶ δαμαλονζεύγαρο σφάζουν τίς λεβεντάδες
(μαργιές = οἱ προβατίνες, οἱ ὁποῖες λόγῳ γήρατος ἐπαύσαν
νὰ γεννοῦν).

δαμαλοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. δαμάλι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θέμι.

Πλήθος δαμαλίων: Εἶδα δαμαλοθέμι 'ναι, πού 'ν' ἐφέτι
μέσ' 'ς τὸ χωριό; διακόσια κεφάλια δαμάλια 'ναι.

δαμαλοκράτης ὁ, Δ. Λουκοπ., Γεωργ., 88 δαμαλον-
κράτ'ς Στερελλ. (Ξηρόμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. δαμάλι καὶ κράτης (κράτω. Πβ.
βοιδοκράτης).

